

LTK Beets

E 19

Mededeeling van Keizer den Tweeden in den raad Zynes
Ministey, da Zynen ongelukkige Krygstocht tegen de Sarmaten,
Tartaren, Scythen enz.

Op de Dyse, wat de armen van het Lyden moet!

1.

Mijn Heeren! ik niet als voorheen,
Dat ik my ken aan te vertoonem,
Een Konig haet thans de plaatsbekken,
Van myn verdorpe Cranskrouwen;
Maar wat vernaleleid jafoen!
! Dus ook waaraethig niet te duen.

2.

Gymmet, ik ben, beddaard en flie,
En zien me niet goedheid laten willen;
Maar ik hoer niet, dat een ander wil,
Hetgeen ik goedvind niet te willen;
ik heb ook nu dat dat Rusisch veer
Proi jucken drinken by de thee.

3.

Vergeefs beswepte mijn Gezant
De zaak te stellen op haar poeten,
En spak: Kon Sander! ton verstand,
En loig by de biete krotten;
Maar sijn! het ons, zond uitgeleid,
Zoo veel als op mijn handen leit.

4.

Ik haekt mijn legers ouis te veed,
En sloeg den Rus veeds in gedachten;
Te met, ik ben een heeld leled,
Al ik de haag naar be in krachten.
Ook ging het byter naar mijn wensels,
Mijn heere! want ik zag geen menich.

5.

Ik trok dan al Zoo Zuchtjens voort,
En juveen, lieve Heeren! juveen!
En wot in je leven Zoo gehoord!
Je kondt en my gebiedt niet juveen.
Ook zag ik torenen in 't verpriet;
Trovel van Petersburg weg niet.

6.

Doek eenmaal velds ik in de zucht,
Mijn eysterougen des Lijf steken,
En tre in 't snobgus kwat voor acht,
Mijn hofde plak mit mijn wollen
deken.
Toen zag ik: 't had Zoo wat gerijft.
Ik wot niet of je me begrijft?

7.

Mijn wot begin mit eenen mond,
Te klagen over winterwoeten;
't rei: Zoo'n koutjen is gezond,
Dat loedt jellie voor Lome sproeten;
Maar aan dat oor was ic dandoof,
Dus gaf ik elk een koopre strop.

8.

Ik Riep: jongens! ginten ligt een stad;
Dat is een flutte om naar te pakken!
Daar vindt je val van alles wak;
Vuur, kook, en warme beddejak.
Geloof het, of gelof het niet;
Maar 't wot val blij zijn als je liet!

Zoudt kunnen we aan een vloed. Verdoend,
 Dat worden wij daar heilich ontfangen!
 Het Neyork was de vloed genoemd.
 De Franse, boya, langs mijn wanggen,
 Bedenk ik hoe ons I Ka Hofoen
 Daar vande je fince de voorde kin.

13.
 Postposthien was de vriend ook niet,
 Of men my kinnen beinen, honden;
 By gende ons zelfs, tot ons verdriet,
 De kinnen niet, die al bestonden;
 Maar stoorde, tot dat alle lag;
 Dit was de laatste warme dag.

Ik was, te groot een traatements
 Maakt bintjids wel een kwade magt,
 Zy waren. En ik niet meer gevend;
 Moest in, alhand, heb ik niet ver.
 En Colain, ook stak met een in bint
 Zyn maagie beene in de licht.

14.
 i Lat met de handen nu in 't haer,
 Daar aller om my lag te roekew;
 Ik had Concedie, dat is waar,
 Maar niet te vete, wch te steten;
 En jowende vop Katofoen;
 Och, bloed! wat doe jy in de kon?

Ik bedankt die, om t' gne onthaal,
 Bied het d'apert my kuyt te stollen,
 Giericht hem top een wisten maal,
 Nietgeen, my tege, 1 omjaar stelden;
 En dat de kin 1 omhygaan, zeg,
 En g'loof by is al wiet op weg.

15.
 Ik ga even, ziele ik, raerde Prag,
 En zal een daadelyk wedesholen;
 Maar dat dat stad my in deing
 En Admiraal; wie kon dat ordon?
 Die zag niet wiet op't wate land,
 Dooft Admiraal, dan gerand?

Den laatste lagen my de stad,
 En licht, woch, om knavel,
 Menen, phons myn hand vrom aan
 mijn, gat,
 Dat kreyde? Twee paar ander
 stevels.
 In kuyt, ik laecht: daar is myphie,
 Ik Mufjein, hog niet van overien!

16.
 Dat phronlyk Land, en Paladies
 Gheeft haal wat onheils my
 g'brofwen;
 De Bererina (een riber,
 Die ik al myn leven zal onthou)
 Zag haalt my in zyn beeraklaand;
 Myphereel! ik zal daer zo in
 t' haand.

1. Dins van Mochowa

Ik kann, wch om, 't ijs roeg enij,
 Maas om myn plebige (ho ik pleute;
 Die konje, die myn wijfje, my
 Ghehe id had, met g'pide kente;
 Die heeft een Prins hi aan zyn pleud;
 Ik prest te zeggen voor een haand!

19.
 Doch eerst deed ik door een forjaant,
 Myn zonger, jehen by my roepen,
 En jnah: ik ga raed haal myn land;
 Strij jy het my wat op de troepen;
 Jy kunt oech beter tegen kon;
 Praal jy nu wat met Katofoen.

Ik g'ing sel door tot Wapfhand toe;
 Myn keere! Yi om va te phrona!
 Ik weet zelfs roeg met daadelyk hoe
 Ik wil kin kander, ten onthouan;
 Dit weet ik: ik kunde daer en fier,
 En kan myn reef stalmeter mee.

20.
 Myn zonger, troch een jeech of geincht,
 En k'kewlyk had ik roeg myn kin
 Gheheid, of by had te oech g'plecht,
 En dat al sturken vrom, haer wicla,
 En toek daer, M'apeld, by zyn erand;
 Nu, vraag ik je: is dat haadstomd?

Och York phron, die na myn vertate,
 Het Maerbauch aach die Korakken,
 En heldt Corife roeg voor den jpb,
 Na by die kool hem had gebakken.
 I handt phron ik weder, velduk om velduk,
 D'at ik verbod heb op zyn haal.

(Mr. C. van Marke)

1. De Heilig van Vencera, groot Admuntor.

